

Τὸ ἀνώτερο μέρος τοῦ λόγου εἶναι τὸ μέρος τῆς ποιήσεως· κ' ἐκεῖνο πρέπει καὶ εἶναι φυσικὸ νὰ δεσπόζη. Ὁξω μόνον καὶ ἂν γιὰ ποιήσι ἦθελ' ἐνοούμε τὰ τραγουδάκια τοῦ ὄχλου καὶ τῆς ταβέρνας, ὅπου ὅμως ὡς καὶ μεταξύ ἐκείνων βρίσκουμε κάποτες μερικὰ ὅπου εἶν' ἀξία μελέτης καὶ θαυμασμοῦ. Σήμερα, ἂς τὸ ἀκούσῃ ἀπὸ ἐμὲ ὁ κ. Μ. εἶναι ἡ ὑστερικὴ ἀπερσιμῆναις προσπάθειαις καὶ εἶναι τὰ ξεφυχίσματα τοῦ λογιωτατισμοῦ. Καὶ μᾶς τὸ ἔχει δεῖξει καὶ ἀποδείξει ὁ κ. Μ. μὲ τὸν λόγο του καὶ οἱ φοιτηταὶς μὲ τὰς ἀτάξιας τους.

Ἡ νέα γενεὰ δὲν θὰ γράφει πλέον τὴν καθαρεύουσα· καὶ ὅσα ὡς τώρα ἔχουν γραφτεῖ σὲ κείνην τὴν ψευτογλῶσσαν θὰ μείνουν σὰ μνημεῖα ὅπου θὰ δείχνουν στοὺς μεταγενέστερους τὴν κακὴν αἰσθησὶ καὶ τὸν παραλογισμὸ τῆς σημερινῆς καὶ προτιτερνῆς γενεᾶς.

Ὁ κ. Μ. θὰ φορέσῃ, λέει, κόκκινη σκούφια. Καὶ τί νὰ κάμῃ μὲ τὴν κόκκινη σκούφια; Νὰ κόψῃ κεφάλια. Νὰ κόψῃ τὰ κεφάλια ὄλωνων ὅσοι εἶναι ἀκόλουθοι ἐκείνου τοῦ συστήματος.

Ἄλλὰ στὴ θέσι τους θὰ παρουσιαστοῦν ἄλλοι καὶ πάλι κ' ἄλλοι, ὅπου θὰ ἔχουν ὀμπρὸς στὰ μάτια τους τὴν ἐργασία ὅπου ὡς τὰ σήμερα ἔχει γένει ὑπὲρ τοῦ συστήματος ἐκείνου. Ὡστε καὶ μὲ τοῦτο ἀκόμα ὁ κ. Μ. θὰ κάμῃ μιὰ τρύπα στὸ νερό!

Τὸ ἔθνος ὅσο πᾶσι ζυπνᾶει καὶ ἀρχινᾶει νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸν κύκλον τῆς σχλαστικότητος ὅπου μέσα σὲ αὐτὸν τὸ εἶχεν καταδικασμένον ἕναν αἰῶνα καὶ περισσότερο οἱ λογιώτατοι, Καθηγητάδες καὶ ἄλλοι. Ἄν ἡ ἐργασία ὅπου γένεται τώρα εἶχε γένει ἀπὸ τὴν ἀρχή, πόσο θὰ ἦτον ὠφελῆμένο τὸ ἔθνος!

Σήμερα θὰ εἶχαμε γλῶσσαν σχηματισμένη καὶ μορφωμένη, γλῶσσαν μία καὶ μοναχὴ, καὶ ὅπου θὰ ἦτον ἀπαλλαγμένη καὶ ἀπὸ κάποιαις μικραῖς κηλίδαῖς ὅπου τῆς ἔχει ἀφήσει ὁ λογιωτατισμὸς κ' ὅπου εἴμαστε ὑποχρεωμένοι σήμερα νὰ τὰς ἀνεχθούμε.

Τὸ ἔχω εἶπει κ' ἄλλοι· οἱ λογιώτατοι σὲ ἕνα πρᾶγμα ὠφέλησαν, ὅπου ἔχουν κουβαλήσει ἀπὸ τὴν πηγὴ καὶ μᾶς ἔχουν φέρει ἀπόξω ἀπὸ τὴν πόρτα μᾶς ἐκεῖνο τὸ ὕλικὸ ποῦ μᾶς ἔχρειαζότου γιὰ νὰ κάμωμε τὴ δουλειὰ μᾶς καὶ γιὰ νὰ μεγαλώσωμε τὸ σπίτι μᾶς. Τοὺς εὐχαριστοῦμε γιὰ τοῦτο.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΝΕΜΕΝΟΣ

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:
Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Φρ. χρ. 10
10 λεπτὰ τὸ κάθε φύλλο λεπτὰ 10
ΠΟΥΔΙΕΤΑΙ: Στὰ κίθκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὁφθαλματρεῖο) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια)στὸ καπνοπωλεῖο Σαρρῆ (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) καὶ στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἐστίας» Γ. Κολάρου.
Ἡ συνδρομὴ του πληρῶνεται μπροστὰ κ' εἶναι γιὰ ἕνα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ἈΝΘΡΩΠΟΣ

ἐργατικὸς εἶτανε, ἕνας γεροντάκος ἀγαθώτατος κ' ἐκαθώτανε ἕνα δειλινὸ τῆς περασμένης ἐβδομάδος στὴν πόρτα τοῦ γαλατάδικου πεῦναι στὴν μικρὴ καὶ πολυθρόλλητη πλατεία Κολοκοτρώνη, ἀντικρυνὰ στὴ Βουλὴ. Κάποια δουλιὰ εἶχε κ' εἶχε μὲ τὸν καταστηματοῦ καὶ περιμένε.

Ἦταν ἡ κρίσιμη ὥρα ποῦ θάνοιγε ἡ πίσω-πόρτα τῆς Βουλῆς γιὰ νὰ μποῦνε μέσα οἱ πολῖτες νὰ πάρουν τὸ Συνταγματικὸ τσάι τους. Φασαρία, κακό, σπρωξίματα ποῖος νὰ πρωτομπῇ. Οἱ στρατιῶτες ποῦ φύλαγαν, κοίταζαν

νὰ τοὺς βάλουν σὲ τάξη. «Τί κάνειτ' ἐτσι; Πίσω βρέ! Ἐνας, ἕνας!» ἐφώναζαν, μὰ τοῦ κάκου. Ποῦ νὰ πάρουν ἀπὸ λόγια οἱ ἀρειμάνιοι. Καὶ δὸς του φωνὲς καὶ δὸς του σπρωξίματα. Τί κ' ἂν φωνάζουν οἱ στρατιῶτες; Τί κ' ἂν τοὺς εἶχαν βάλῃ ἐκεῖ γιὰ νὰ κρατήσουν τὴν τάξη;

Ὁ γεροντάκος τὰβλεπε αὐτὰ καὶ κουνούσε τὸ κεφάλι του. Τοῦκαναν ἐντύπωση, τοῦ φαινότουσαν παράξενα. Τὰβλεπε κ' εἰδειχνε πῶς κάτι ἤθελε νὰ πῇ, μὰ τίποτε δὲν ἔλεγε. Δὲν τὰποφάσιζε. Καμμιὰ φορὰ, ἐτσι ἀξαφνα, κάτι θάχε δῆ παράξενο κ' ἐξφωνίζε:

— Τί τοὺς φυλάτε, μωρὲ κουφόνια; Βαρᾶτε τους;... Νὰ χαθῆτε ἀπὸ κεί!... Μονάχα μὲ τὸ βούρδουλα καὶ μὲ τὸ κοντάκι τοῦ ντουφεκιοῦ θὰ μάθουμε τί θὰ πῇ τάξη!...

— Τί ἐπαθεῖς γεροντάκο; τὸν ρωτᾶει ὁ καταστηματοῦ ποῦ πῆγε κ' αὐτὸς ἴσα μὲ τὴν πόρτα βιαστικὰ νὰ ἰδῇ τί τρέχει.

— Τί θὲς νὰ πάθω; Νά, αὐτοὶ οἱ ἀλιτήριοι τόση ὥρα κεί περιφρονοῦν τὴν ἐξουσία καὶ ἡ ἐξουσία δὲν ἔχει τὸ κουράγιο νὰ τοὺς ἀρχίτῃ στὶς κοντακιὲς καὶ νὰ τοὺς μάθῃ νὰ τὴν σέβονται! Ἐέρεις τί θάκαν' ὁ Φράγκος, παληκάρι μου; Θὰ τοὺς τραβοῦσε μιὰ μπαταριά κατὰστηθα, θὰ ξάπλωνε δυὸ τρεῖς καταγῆς καὶ θὰ μάθαινε τοὺς ἄλλους τί πρᾶμα εἶναι ἡ ἐξουσία!

Ὁ καταστηματοῦ ποῦ ἀπάντησε:
— Ἐδῶ ἔχουμε Σύνταγμα, γεροντάκο μου, καὶ τέτοια δὲν μποροῦν νὰ γίνουν. Τὸ ξέρω μωρὲ μάτια μου! Καλὰ λές! Ἐχουμε Σύνταγμα!

Αὐτὰ εἶπαν στὴν πόρτα. Κ' ἐπειδὴ τὰ εἶπαν δυνατὰ θάκουσαν δυὸ τρεῖς ποῦ εἶτανε μέσα στὸ Γαλατάδικο κ' ἐγέλασαν κ' αὐτοί, ὅπως γελοῦσε κ' ὁ Καταστηματοῦ. Μὲ τὸ γέλιο τους ἤθελαν ν' ἀποδείξουν πῶς ξέρουν τί μεγαθήριο εἶναι αὐτὸ τὸ Σύνταγμα, ἀφοῦ καταπίνει καὶ τὴν τάξη καὶ τὴν πειθαρχία καὶ τὸν σεβασμὸ στοὺς νόμους καὶ τὸν ἀνθρωπισμὸ καμμιὰ φορὰ, δταν μάλιστα τύχει νάναῖ καὶ Ρωμέτικο Σύνταγμα!

6 ΑΡΧΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΔΟΓΓΟΥ

ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

Μετάφραση Ἑλίας Π. Βουτιερῆς

Ἐκείνη δὲν ἔχει νὰ κάνει τίποτις μὲ τοὺς κάμπους καὶ μὲ τὰ πρόβατα τοῦ Λάμωνα. Μὰ καὶ τώρα ἔχουμε φροντίσει ἐμεῖς γιὰ κείνη, γιὰ νὰ μὴν τὴν πᾶν σκιάβα στὴ Μέθυνα, μῆτε νὰ γίνῃ μερτικὸ στὰ πλιάτσικα τῶν ὄχτρων. Καὶ τὸν Πάνα ἐκεῖνον, ποῦ εἶναι στημένο κάτου ἀπὸ τὸν πεῦκο καὶ πῶς εἶσαι ποτὲς οὔτε μὲ ἀνθια τὸνε τιμῆσατε, τὸνε παρακαλέσαμε νὰ βοηθήσει τὴ Χλόη, γιατί εἶναι συνηθισμένος μὲ τοὺς στρατοὺς περισσότερο ἀπὸ ἐμᾶς, κ' ἔχει κάνει πολλοὺς ἴσα μὲ τώρα πολέμους, ἀφίνοντας τίς ἐξοχῆς. Καὶ θὰ πᾶει στοὺς Μεθυμνιώτες ὄχι καλὸς ὄχτρος. Μὰ μὴν κάνεις τίποτις, παρὰ σήκω καὶ πῆγαινε νὰ σὲ ἰδοῦν ὁ Λάμω-

νας κ' ἡ Μυρταλή, ποῦ κ' αὐτοὶ κείτονται χάμου, γιατί θαρροῦν πῶς κ' ἐσὶν σ' ἀποκᾶν. Κι' αὐριο θὰ σοῦρθεῖ ἡ Χλόη μὲ τὰ γίδια καὶ μὲ τὰ πρόβατα καὶ θὰ βροχήσετε μαζῇ καὶ τὸ σουραῦλι μαζῇ θὰ παίζετε· καὶ γιὰ τ' ἄλλα σας θὰ νοιαστῇ ὁ Ἐρωτας.

ΙΖ'. Τέτοια ἰδόντας κ' ἀκούσαντας ὁ Δάφνης, ἀφοῦ πετάχτηκε ἀπὸ τὸν ὕπνο, γεμάτος δάκρυα ἀπὸ χαρὰ καὶ λύπη, καὶ τ' ἀγγέλματα τοῦ νυμφῶνε προσκυνούσε κ' ὑπόσχονταν ὅτι, ἄμα σωθεῖ ἡ Χλόη, θὰ θυσιάσει τὴν πιὸ καλὴ γίδα. Κι' ἀφοῦ ἔτρεξε καὶ κατὰ τὸν πεῦκο, ὅπου ἦταν στημένο τὸ ἀγάλμα τοῦ Πάνα, τραγοπόδαρο, κερατιάρικο καὶ ποῦ κρατοῦσε μὲ τὸνα χέρι σουραῦλι καὶ μὲ τᾶλλο τράγο ποῦ πῆδαγε, κ' ἐκείνονε προσκυνούσε καὶ παρακαλοῦσε γιὰ τὴ Χλόη κ' ἔταξε, πῶς θὰ θυσιάσει τράγο. Καὶ μόλις καμμιὰ φορὰ κατὰ τὸ ἡλιόγεμα παύοντας τὰ δάκρυα καὶ τίς προσευχῆς, ἀφοῦ σήκωσε στὸν ὠμὸ του τὰ κλαδόφυλλα, ποῦ ἔκοψε, γύρισε στὴ στάνη. Κι' ἄμα ἀλάφρωσεν ἀπὸ τὴν πίκρα τὸ Λάμωνα καὶ τοὺς δικούς του καὶ τοὺς γέμισε χαρὰ, καὶ θροφῆ δοξίμασε καὶ πῆγε γιὰ ὕπνο, ὄχι ὅμως χωρὶς δάκρυα κ' αὐτόνε, μόνον παρακαλῶντας νὰ ξαναδεῖ τίς νύμφες στ' ὄνειρό του καὶ νάρθει γλήγορα ἡ μέρα, ποῦ τοῦταζαν τὴ Χλόη.

ΙΗ'. Ἡ νύχτα ἐκείνη τοῦ φάνηκεν ὅτι ἦταν πιὸ μεγάλη ἀπ' ὅλες. Καὶ τοῦτα συνέβηκαν στὸ διάστημα

τῆς. Ὁ ἀρχηγὸς τῶ Μεθυμνιώτωνε, ἀφοῦ ἀπομακρῦθηκε ἴσα μὲ δέκα στάδια, θέλησε νὰ ἐξουράσει τοὺς στρατιῶτες ποῦ ἦταν ἀπὸ τὸ διακούμισμα κουρασμένοι· πιάνοντας λοιπὸν σ' ἕνα ἀκρωτήρι, ποῦ ἔμπανε μέσα στὸ πέλαγο κ' ἐπλόνονταν σὰ μισοπέγγαρο κ' εἶπε στὸ βάθος του ἡ θάλασσα ἕκανε ἀραξοβόλι πῶς ἀ' πᾶνεμο ἀπὸ τοὺς λιμνῶνες, ἀραξεν ἐκεῖ τὰ πλοῖα στ' ἀνοιχτὰ ρίχνοντας τίς ἀγκυρὲς γιὰ νὰ μὴ τοῦ περάξει κανένα ἀπὸ τὴ στεριά κανὰς χωριανός, κ' ἀφῆσεν ἐλεύτερος τοὺς Μεθυμνιώτες νὰ διασκεδάσουν ἡσυχᾶ. Κ' ἐκεῖνοι ἔχοντας ὄλα μπόλικα ἀπὸ τὸ ἀπαγαγμα, ἔπιναν, χαροκοπούσαν, ἔκαναν γιορτὴ σὰ νάχαν νικήσει. Κι' ὅτε ἐπεφτε ἡ μέρα κ' ἡ διασκεδάση ἔπαυεν ἐξ αἰτίας τῆς νύχτας, ἀξαφνα ὄλ' ἡ γῆς φάνηκε πῶς ἔλαμπε κ' ἀκούγονταν χτύπος τρομερῆς κουπιῶνε, σὰ νᾶρχονταν καταπάνου τους μεγάλη ἀρμάδα. Ἐνας φώναζε τὸν ἀρχηγὸ στὰ ὄπλα, ἄλλος ἐκραξεν ἄλλον κ' ἄλλος θαρροῦσε πῶς ἦταν πληγωμένος καὶ κείτονταν χάμου σὰ νεκρός. Θᾶλεγε κανένας πῶς βλέπει νυχτοπόλεμο χωρὶς καθόλου νᾶνα ὄχτροί.

ΙΘ'. Κι' ἀφοῦ τέτοια τοὺς στάθηκε ἡ νύχτα, ξημέρωσε μὲρα πολὺ τρομερῶτερη ἀπὸ τὴ νύχτα. Οἱ τράγοι τοῦ Δάφνη καὶ τὰ γίδια εἶχαν ἀνάμεσα στὰ κέρατα κισσὸ σταφυλιασμένο καὶ τὰ κριάρια καὶ τὰ πρόβατα τῆς Χλόης οὐρλιαζαν σὰ λύκοι. Κ' εἶδαν καὶ τὴν ἰδια

ΒΡΗΚΕ

εὐχαίρια ὁ πανούργος Γορτύσιος μετὰ τὸ ἐπεισόδιον Σμο- λενσκή-Λυμπρίτη, νὰ σώσῃ τοὺς κινδυνεύοντας θε- σμούς. Φανταστῆτε—τὸ φανταζόμεστε καὶ μεῖς καὶ τρέμοντες!—ἂν καμμιά φορὰ μᾶς πάθῃ τίποτε ὁ φο- βερὸς αὐτὸς θεσμοχωροφύλακας, τί θὰ πάθουν οἱ φτω- χοὶ αὐτοὶ θεσμοὶ! Ἐὰ εἴμπορεῖ ὁ καθένας νὰ τοὺς πετάξῃ μέσα στὸ κάβρο τῶν σκουπιδιῶν μαζί μετὰ τὰ πατριωτικὰ ἄρθρα μερικῶν ἑθνικῶν ἐφημερίδων τῆς Ἀθήνας!

Κ' ἐπειτα πῶς νὰ ζήσῃ τὸ φτωχὸ αὐτὸ Κράτος χωρὶς θεσμούς; Οἱ θεσμοὶ γεννᾷνε τοὺς βουλευτάς κ' οἱ βουλευταὶ τὸν κ. Δεληγιάννη κ' ὁ κ. Δελη- γιάννης τὴν σаницή. Ἄν λείψουν λοιπὸν οἱ θεσμοὶ, πᾶνε σβύνουν κ' ἄλ' αὐτά, ποὺ ἔφεραν τὸ χρυσὸ καὶ τὸν διαρκυντένιο αἰῶνα στὴν Ἑλλάδα.

Ἐρριξε κ' ἄλλη μιὰ ρουκέτα ὁ ἑθνικὸς θεσμοφύ- λακας στὴν ἴδια συνεδρίαση τῆς Βουλῆς ὅταν ἐφώ- ναξε στὸν κ. Σμολένσκι πῶς πρέπει νὰ ὑποτάσσεται στοὺς νόμους. Ὁ κ. Σμολένσκι τοῦ μολόγησε πῶς ὑποτάσσεται, ἂν καὶ ἠμποροῦσε ἀξιόλογα νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ καὶ νὰ τοῦ πῇ, κατὰ τὸ δάσκαλε ποῦ δι- δασκῆς καὶ νόμο δὲν ἐκράτεις:

— Ὑποτάσσεσαι στοὺς νόμους τοῦ λόγου σου, ὅταν σηκώνεις κάθε λίγο καὶ λιγάκι ἐπανάσταση γιὰ νὰ κερძῆς τὴν Ἐξουσίαν;

Μὰ δὲν πειράζει. Μέσα στὴν ἑθνικὴ αὐτὴ φαμ- πρική τῆς ψευτιᾶς ἔλα εἴμπορεῖ νὰ τὰ λέῃ κανένας!

ΘΑ ΜΑΣ ΔΩΣΗ

τὴν ἄδεια ἡ φοιτητικὰ νεολαία νὰ ποῦμε καὶ μεῖς οἱ προδοτὲς δυὸ λόγια γιὰ τὸν καινούργιο ἀγῶνα τῆς Κατήχησης ποὺ ἀνέλαβε.

Τὸ ἐλπίζουμε καὶ μετὰ τὴν ἐλπίδα αὐτὴ τολμοῦμε νὰ τῆς ὑποβάλουμε εὐλαδῶς μιὰ γνώμη ποὺ ἠμ- πορεῖ καὶ νὰ μὴ τὴν παραδεχθῆ, μὰ δὲν ἠμπορεῖ καὶ νὰ μὴ τὴ πιστέψῃ ὡς ἀγνή, ἀδολή καὶ πρα- χτικώτατη.

Λοιπὸν ἡ Ἐθνικὴ Κατήχηση δὲν μαθαίνεται στὰ σκολιά, ὅπως δὲν μαθαίνεται καὶ τίποτε ἄλλο ἐκεῖ μέσα. Τὴν Κατήχηση θὰ τὴν διδάξουν πραχτικὰ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι φοιτητὲς μετὰ τὸ παράδειγμά τους κι ἀκόμα θὰ τὴν διδάξουν κ' οἱ ἐφημερίδες ἂν πάψουν νὰ ρεκλαμάρουν κάθε νεανικὸ τους κάωμα κ' ἂν ἀποσιτισθοῦν νὰ τοὺς δὲν κάθε φορὰ, καὶ μετὰ κίν- δυνον ἀκόμα τῆς πολυτίμης κυκλοφορίας τους, τὴν ἀλήθεια.

Κἀτι καλὸ θὰ μπορούσε νὰ κἀνῃ σ' αὐτὸ τὸν

μετὰ πῦρο στεφανωμένη. Μὰ καὶ σ' αὐτὴ τὴ θάλασσα γίνονταν πολλὰ περιέργα, γιὰτὶ κ' οἱ ἀγκουρες ἄμα δοκίμαζαν νὰ τὴ σηκώσουν ἔμεναν κάτου στὸν πάτο, καὶ τὰ κουπιὰ, μὲν ἔκκων νὰ τραβήξουν, ἔσπαζαν καὶ δελφινία πηδῶντας ἀπὸ τὴ θάλασσα χτυποῦσαν μετὰ τὴν οὐρὴν τὰ πλοῖα κ' ἔλυον τοὺς ἀρμούς· ἀκούγον- ταν καὶ κἀποιος ἤχος σουραυλιοῦ ἀπῆλθε ἀπὸ τὸν ἀψηλὸ βράχο, ποὺ ἦταν κάτου ἀπὸ τ' ἀκρωτήρι, μὰ δὲ γήτευε σὰ σουραῦλι, παρὰ τρώμαζεν ὅσους τὸν ἀκου- αν, σὰ σάλπιγγα. Σάστίζαν λοιπὸν κ' ἔτρεχαν νὰ πάρουν τ' ἀρμάτα καὶ φώναζαν ὀχτροὺς ποὺ δὲν τοὺς ἔβλεπαν ὡς ποὺ περπατοῦσαν νῆρθει πάλαι ἡ νύχτα γιὰ νὰ βροῦν ἡσυχίαν σ' αὐτὴ. Ὅλα λοιπὸν ὅσα γίνονταν, ἦταν ὀλοφάνερα σ' ὅσους εἶχαν τὰ λογικὰ τους, ὅτι ἦταν σημάδια καὶ φωνῆς τοῦ Πάνα, ποὺ εἶχε θυ- μῶσαι γιὰ κάτι μετὰ τοὺς νεότες· μὰ δὲ μπορούσαν νὰ μαντέψουν τὴν ἀφορμὴν, γιὰτὶ δὲν εἶχαν γόδιον κανένα ἀγιοτόπι τοῦ Πάνα· καὶ κοντὰ τὸ μεσημέρι στὸ στρα- τηγὸ, ἀφοῦ κητάπεσε σὲ ὕπνο ὄχι χωρὶς τὴ θελήση τοῦ θεοῦ, φανερώθηκεν ὁ ἴδιος ὁ Πάνας λέγοντάς του τέτοια:

Κ'. — Ὡ πῶς ἀλιτήριοι κ' ἀθεόφοβοι ἀπ' ὄλους τοὺς ἀθρώπους! Πῶς ἀπικροτήσατε νὰ κἀνετε αὐτὰ σὰν ἐξωφρενισμένοι; Γεμίσατε πόλεμον τὴν ἀγαπημένη μου ἐξοχή· ἀρπάζετε κοπάδια βοειδιῶν καὶ γιδιῶν, ποῦ

τόπο ἡ φοιτητικὴ νεολαία, καὶ θὰ τὸ κατόρθωνε, ἂν ἀφουσιωνότανε στὴ δουλιὰ τῆς κ' ἄφηνε καὶ κατή- χηση κ' ἄλλα τέτοια κουροφάγια γιὰ τοὺς δημο- κόπους παπαρδελάδες τῆς Βουλῆς καὶ τοῦ Τύπου — τῆς δικέφαλῆς αὐτῆς Λάμπας ποὺ δὲν θὰ χορτάσῃ κ' ἂν καταδροχθῆσῃ ὀλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

ἼΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ

παρὰ νὰ γράψουμε καὶ μεῖς δυὸ λόγια γιὰ τὰ περί- φηκα «Πάτρια» τῶν Ἠνωμένων πνευματοποιεῶν Χατζιδάκιως καὶ Δαμβέργη, ποὺ τόσο ἐνθουσίασαν τὴν περασμένη ἐβδομάδα τοὺς πατριωτικογράφους τῶν ἐφημερίδων μετὰ τὴ λογοδοσίαν τους.

Πῶς ἐπώθηκε ἡ πατρίδα μετὰ τὸ ὄργανο αὐτὸ τῆς μούχλας καὶ τοῦ γεροντικῦ μαρσαμοῦ, δὲν τὸ ἀρ- νιοῦμαστε. Οὔτε πάλι ἠμποροῦμε ν' ἀρνηθοῦμε πῶς κυκλοφορεῖ σὲ 33 χιλιάδες φύλλα, ἀφοῦ ὄλος ὁ κό- σμος τὸ διαβάζει χάρισμα, καὶ παίρνει ἀκόμα κ' ἕνα πιλάφι γιὰ νὰ τὸ διαβάξῃ, ὅπως ἔκωναν, λέει ἡ πα- ράδοση, μιὰ φορὰ στὸ μεγάλον συναγωνισμὸ τῆ βαπο- ράκια τοῦ Βοσπόρου.

Τὸν πᾶτριον αὐτοῦ θρίαμβο τὸν ἀναγνωρίζουμε. Κἀθὼς ἀναγνωρίζουμε καὶ τὸν ἄλλον θρίαμβό του, τὸν ἠθικό, ποὺ τόσο ἐτόνισε ὁ κ. Δαμβέργη-γραφικμα- τέας τους στὴν ἐμπνευσμένην λογοδοσίαν του, ὅτι δηλ. δὲν ἐμείνε πνευματικὴ ἢ δημοτικὴ ἀρχή, ἥτις νὰ μὴν ἀποστελεῖ αὐτοὺς ἐπαινον καὶ ἐνθάρ- ρυνσιν». Συμφωνοῦνται καὶ σ' αὐτό. Ἄν αἱ δημο- τικαὶ καὶ πνευματικαὶ Ἀρχαὶ δὲν ἐθαύμαζαν τέτοια πράγματα, τὰ χάλια μας δὲν θὰ ἦταν ὅμως εἶναι σή- μερα καὶ δὲν θὰ θρῆσκόντουσαν ἀνθρώποι νὰ πετοῦνε τοὺς παρὰδες τους γιὰ νὰ βγαίνῃ ἕνα νεουλιζισμὸ καὶ ἀχρηστο καθολοκληρίαν φύλλο.

Η ΡΩΣΣΙΑ

πρέπει νὰ στελεθῇ τ' ἀνώτερα παρὰ τῆς τοὺς κ. κ. Σμολένσκη καὶ Λυμπρίτη γιὰτὶ μετὰ τὸ ἀνάλμαχο ἐπεισό- διό τους ἔσωσαν τὸν στέλον τῆς.

Ἄν δὲν ζνοῖγε κ' αὐτὸς ὁ καυγᾶς στὴ Βουλῇ, μὰ περισσότερο στὶς στήλας τῶν ἐφημερίδων, θάχανε γίνεῖ ὡς τὴν ὥρα εἰκοσφαναμαχίαις κ' ἄλλες τόσες μάχαις στὴν Ἄπω καὶ στὴν Ἑῶα—ποὺ καλεῖται «Τελευταία ὥρα» τῶν ἐφημε- ρίδων—καὶ δὲν ἔλα μείνει οὔτε καρδίη Ρούσικο ἀδού- λιαχο, οὔτε ρουθοῦνι Ρώσσο. Ὁ πόλεμος θὰ εἶχε τε- λειώσαι πιά καὶ οἱ ἐφημερίδες θάνοιγαν κανένα ἄλλο και- νούργιο γιὰ νὰ μὴ μένουν ἀργὰ τὰ ταχυπιστήριά τους καὶ οἱ φοβεροὶ τοὺς Πολύβοι.

Ἦλθε ὅμως τὸ ἐπεισόδιον τῶν δύο καπετανίων κ' εἶσαι ἐσώθηκε τὸ γόητρο τῆς Ρωσσίας καὶ τὸ τηλεγραφικὸ σύρμα ἀπὸ τῆς ψευτιᾶς.

ἐγὼ τὰ νοιάζομαι· ξεσάρατε ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον παρ- θέναν, ποὺ ὁ ἔρωτας θέλει νὰ κἀνῃ ἀπ' αὐτὴ παρκαμυθίη καὶ δὲ φοβηθήκατε μήτε τὴς Νύμφης, ποὺ σὰς ἔβλε- παν, μήτε ἐμέναν τὸν Πάνα. Λοιπὸν μήτε τὴ Μέθυμνα θὰ ἰδεῖτε μετὰ τέτοια πλάστια πηγάινοντας ἐκεῖ, μήτε θὰ γλυτώσατε ἀπὸ τὴ τοῦ σουραυλίου, ποὺ σὰς τρώμαζε, μόνε θὰ σὰς κἀνω θροπὴ τῶν ψαριῶν, ἀφοῦ σὰς βουλιάζω, ἂν δὲ γυρίσαι πίσω στὶς Νύμφης ὅσο μπορεῖς γληγορότερα καὶ τὴ Χλόη καὶ τὰ κοπάδια τῆς Χλόης καὶ τὰ πρόβατα. Σήκω λοιπὸν καὶ βγάλε στὴν στεριά τὴν κόρη μαζὶ μετὰ ὅσα εἶπα. Κ' ἐγὼ θὰ σ' ὀδηγήσω ἐσεῖνα στὸ ταξίδι καὶ σ' ἐκείνη θὰ δεῖξω τὸ δρόμο.

ΚΑ'. Κατατρομαγμένος ἀπ' αὐτὰ ὁ Βρούαξης (γιατὶ ἔτσι τὸν ἔλεγαν τὸ στρατηγὸ) περριέται ἀπὸ τὸν ὕπνο του κ' ἀφοῦ προκάλεσε τοὺς κυβερνήτες τῶν πλοίων τοὺς πρόσταξε νὰ ζητήσουν τὸ γληγορότερον ἀνά- μεσα στοὺς σκλάβους τὴ Χλόη κ' ἐκείνοι γλήγορα τῆνε βρήκαν καὶ τὴν ἔφεραν μπροστὰ του, γιὰτὶ κά- θονταν στεφανωμένη μετὰ τὸ πῦρο. Καὶ νομίζοντας κ' αὐτὸ ἀκόμη σημάδι ἐκείνων ποὺ εἶδε στὸνεῖρό του ἀπάνου σ' αὐτὴ τὴ ναυαρχίδα τὴ θγάζει στὴ στεριά. Καὶ μὲν εἶχε θγῆ ἐκείνη ἐξω, ἀκούγεται πάλαι ἤχος τοῦ ρουλιῦ ἀπὸ τὸ βράχο, ὄχι πιά πολεμικὸς καὶ τρομερὸς παρὰ ποιμενικὸς καὶ σὰ νᾶφανε κοπάδια στὴ βουαχί.

Ο, ΤΙ ΒΛΕΠΕΤΕ

— Νὰ τὸ μάθετε κ' αὐτό. Τὴν μελέτη τοῦ Κρουμ- πάχερ γιὰ τὸ γλωσσικὸ μας ζήτημα, ποὺ θὰ βγῇ στὴν βιβλιοθήκη τοῦ Μαρασλή, τὴ μεταφράζει ὁ γαμπρὸς τοῦ κ. Χατζιδάκιως.

— Κ' ἐπειδὴ ὁ γαμπρὸς μεταφράζει κ' ὁ πεθερὸς θ' ἀπαντήσῃ, πᾶσι νὰ πῇ πῶς τὸ ζήτημα θὰ εἶναι καθαρὰ οἰκογενειακὸ καὶ πῶς Γιάννης κερνᾷ καὶ Γιάννης πίνει.

— Μὰ καὶ Μαρασλής πλερώνει γι' αὐτὸ τὸ γλεντοκό- πημα!

— Κάποιος κ. Πατσάβουρδης ἔγραψε τίς προάλας πῶς ὁ «Νουμάς» βγαίνει γιὰ νὰ γελοῦν οἱ ἀναγνώστες τους.

— Τιμητικώτατο αὐτὸ γιὰ τὸ «Νουμάς» ἀφοῦ μερικὲς ἄλλες καθήμερινες πατσάβουρες βγαίνουν γιὰ νὰ γελοῦν τοὺς ἀναγνώστες τους.

— Ἐμάθαμε πῶς μιὰ ἀπογευματινὴ ἐφημερίδα ἐτοι- μάζει μιὰ στρατιωτικὴ ἀποστολὴ γιὰ τὴν Γιαπωνία.

— Θὰ στελεθῇ ἐκεῖ τὸν πρίγκηπα Μουρούζη ποὺ τὸν ἔστειλε Ἰσα μετὰ τῶν σ' ὄλους τίς γωνιὰς τῆς γῆς, μετὰ τὰ ἀξιοποιεῖσάτα ἀναγνώσματά της.

— Τὸν Πρίγκηπα θὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ὡς ὑπασπιστής του ὁ κ. Πολύβιος Κουρούνης ποὺ ἐργημάτισε ἄλλοτε καὶ ἀξιωματικὸς τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ.

— Μιὰ διαδήλωση μικρῶν μαθητῶν ἔγινε τὴν περα- σμένη Τρίτη, ἐξὸν ἂν εἶναι ψευτικὴ κ' αὐτὴ ἀφοῦ μᾶς τὴν ἀνάγγειλε ἡ «Ἐσπερινή».

— Οἱ μικροὶ, λέει, μαθητὲς τοῦ Βαρβακείου πῆγαν στὰ γραφεῖα της καὶ παραπονθήκανε μετὰ φωνῆς καὶ μετὰ κλά- ματα γιὰτὶ τὸ Ὑπουργεῖο ἔχει πάψει ὄλος τοὺς δασκάλους τους κ' ἠναγκάζονται νὰ γυρίζουν ὅλη τὴν ἡμέρα στοὺς δρόμους!

— Εἶναι νὰ τὰ πιστέψῃ κανένας τέτοια πράματα, πῶς δεκαχρονικά παιδαρέλια παραπονιοῦνται πῶς δὲν κἀνουν μάθημα;

— Ἡ Σύγκλητος τοῦ Πανεπιστημίου σκέπτεται ποιὰ ποιὴν νὰ ἐπιβάλλῃ στὸν κ. Μιστριώτη γιὰ τίς γλωσσικὰς ἀταξίας του.

— Καλὸ θάειτανε νὰ τὸν ἀφῆνε νηστεία, ἀφοῦ νὰ τοῦ κόψῃ τὴ γλώσσα εἶναι πολὺ κληρὸ!

— Ἐνας ποῦζησε χρόνια πολλὰ στὴ Ρωσσία μᾶς ἔλεγε προχθές:

— «Μὴν τὰ πιστεύετε τὰ τηλεγραφήματα τῶν ἐφημε- ρίδων, γιὰτὶ Ἰσα μετὰ τῶν ἔχουν πνίξει οἱ ἀλιτήριοι πε- ρισσότερα καρδιά ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦχει ἡ Ρωσσία καὶ στὸ πόλεμο καὶ στοὺς ναυστάθμους της!

— Ὁ κ. Σταμάτης Βάλβης μᾶς ἔκανε τὴν τιμὴ νὰ μᾶς ἴσπειλῇ ἕνα ὀγκῶδες σύγγραμμα ποὺ τύπωσε τώρα τε- λευταῖα.

— Ἐπιγράφεται εἰς ὑπὲρ πάντων προσευχῆς καὶ εἶναι μιὰ ἐμμετρὴ μετάφραση μιᾶς ὠδῆς τοῦ Οὐγκῶ.

— Ὁ κ. Σταμάτης ἀφισρῶνει τὸ βιβλίον του «τῆ καλῆ

Καὶ τὰ πρόβατα ἔθγαῖναν ἐξω τρεχάτα ἀπὸ τὴ σκιάλα χωρὶς νὰ ξεγλιστρῶν ἀπὸ τὰ νύχια τους καὶ τὰ γί- δια πολὺ πῶς τολμηρὰ, γιὰτὶ εἶταν καὶ συνθησιμένα ν' ἀναβοκατεβαίνον τοὺς γαρυμνοὺς. Κ' αὐτὰ τρι- γύριζαν τὴ Χλόη πηδῶντας σὰ νὰ χόρευαν καὶ βε- λοζόντας καὶ δείχναν τὴ χαρὰ τους τοὺς μετὰ- τοια. Μὰ τῶν ἄλλων βουαχῶν τὰ γίδια καὶ τὰ πρόβα- τα καὶ τὰ γελάδια ἔμεναν ἐκεῖ ὅπου ἦταν στὸ ἀμπάρι σὰ νὰ μὴ τᾶραξεν ἡ μουσικὴ. Κ' ἐκεῖ ποὺ ὄλοι θαύ- μαζαν τὸν Μάνα, εἶδαν πῶς περιέργα ἀπὸ τοῦτα καὶ στὴ στεριά καὶ στὴ θάλασσα. Τὰ πλοῖα τῶν Μεθυμι- νῶν ἐκινουσαν προτοῦ νὰ σηκώσουν τίς ἀγκουρες καὶ μπροστὰ ἀπὸ τὴ ναυαρχίδα πῆγαινε δελφίνια πηδῶντας ἐξω ἀπὸ τὴ θάλασσα ἐνῶ τὰ γίδια καὶ τὰ πρόβατα τὰ ὀδη- γοῦσε πολὺ γλυκὸς ἤχος σουραυλιοῦ καὶ κανένας δὲν ἔβλεπεν ἐκεῖνον ποὺ ἔπαιζε. Κ' ἔτσι νὰ πρόβατα καὶ τὰ γίδια προχωροῦσαν κ' ἔβουσαν μαζὶ, γητεμένα ἀπὸ τὴ μουσικὴ.

ΚΒ'. Ἦταν κοντὰ ὥρα τῆς ἀπογευματινῆς βο- σκῆς κ' ὁ Δάφνης ἀφοῦ ἀγνάντηψε ἀπὸ μιὰ ψηλὴ ρα- χούλα τὰ κοπάδια καὶ τὴ Χλόη καὶ φώναξε δυνατὰ «ὦ Νύμφης καὶ Πάνα» ἔτρεξε κάτου στὸν κάμπο κ' ἀφοῦ ἀγκαλιάσε τὴ Χλόη καὶ λιγοψύχησεν ἔπεσε κά- του. Καὶ μὲν τὸν συνέφερον ἡ Χλόη μετὰ τὰ φίλια καὶ τόνε ζέστανε μετὰ γκαλιὰσματὰ της στὴ γνώριμη βα-